თბილისის “დინამო” და ორი ფორვარდი?!

მოსკოვი. “დინამოს” სტადიონი. 11 ოქტომბერი.

“დინამო” (მოსკოვი) - “დინამო” (თბილისი) 1:0 (0:0).

მოსკოვი: ბალიასნიკოვი, შტაპოვი, რიაბოვი, ზიკოვი, მასლოვი, ანიჩკინი, სმირნოვი, სიომინი, კოზლოვი, ევრიუჟიხინი, ლარინი.

თბილისი: ურუშაძე, ძოძუაშვილი, რეხვიაშვილი, ხურცილავა, ცხოვრებოვი, პეტრიაშვილი, ილიადი, კანთელაძე, მეტრეველი, კუტივაძე, გავაშელი.

მსაჯი გ. ბაღდასაროვი (ტაშკენტი).

დუბლიორები - 1:1.

ტრადიციულ მეტოქეთა ამ უაღრესად საპასუხისმგებლო მატჩის ანალიზის დაწყებამდე მინდა დარწმუნებით, დაჯერებით ვთქვა: გაიმარჯვა იმან, ვინც მეტი იშრომა.

რა თქმა უნდა, ერთი წუთითაც არ ვუშვებ იმ აზრს, რომ თბილისელებმა გულგრილად ან პასიურად, მოუნდომებლად ითამაშეს და მატჩს ზერელედ მოეკიდნენ. არა, უბრალოდ, მოსკოველებმა მეტი იშრომეს, მეტი ოფლი დაღვარეს და ამის საფასურად გაიმარჯვეს კიდეც.

მატჩის ორივე ნახევრის ტრანსლაცია წარმოებდა ცენტრალური ტელევიზიის მიერ და თამაშის ცალკეული მომენტების აღწერა, ვფიქრობ, არცაა საჭირო. ფეხბურთის მოყვარულებმა ნახეს ყველაფერი, რაც მინდორზე ხდებოდა. მე მინდა ვილაპარაკო მხოლოდ იმ ტაქტიკურ გეგმებზე, რომლებიც გამოიყენა ორივე გუნდმა ამ პრინციპულ მატჩში.

მოსკოველებს წინა ხაზზე 3 “ასპროცენტიანი” ფორვარდი ჰყავდათ: კოზლოვი, ევრიუჟიხინი და ლარინი. მათივე რიგებში მოქმედებდა მეოთხე თავდამსხმელი - სიომინი. ამ რაზმს იერიშისას სისტემატურად ერთვოდნენ მასლოვი და ზიკოვი. თანამედროვე ფეხბურთის პირობებში ესაა ნამდვილი, ტიპიური შემტევი თამაში. ამაზე მეტ ძალას თავდასხმისთვის ახლა არ იყენებს არც ერთი გუნდი, ამიტომ ცხადია: მოსკოველებმა თამაში დაგეგმეს საიერიშოდ, მოსაგებად.

თბილისელთა რიგები ამ დღეს ერთობ გადასხვაფერებულად წარმოგვიდგა და ვერ ავიღებ ჩემს თავზე გაბედულებას ვთქვა, რომ ეს ვარიანტი გამარჯვების რწმენით იყო ნაკარნახევი. თავად წარმოიდგინეთ: უშუალოდ შეტევის ბირთვს ქმნიდა მხოლოდ 2 ფორვარდი - მეტრეველი და გავაშელი. დანარჩენები, რომლებსაც აგრეთვე უნდა შეესრულებინათ საიერიშო ფუნქციები (ხურცილავა, კუტივაძე, ილიადი) მინდვრის შაუგულში თამაშობდნენ და მოპირდაპირე კარისთვის ხიფათი უნდა შეექმნათ მხოლოდ და მხოლოდ კონტრშეტევის საშუალებით.

აი, ასეთი იყო მეტოქეთა ძალების დისლოკაცია ამ დიდი ბრძოლისას და ჩვენ, ტრიბუნაზე მსხდომნი, ერთმანეთს ვეკითხებოდით: რა, თბილისის “დინამოა” ის გუნდი, რომელიც სულ 2 ფორვარდით თამაშობს?

ასეთი სიღარიბე თავდასხმაში არაა თბილისის “დინამოს” სპეციფიკა, მისი სტიქია. თუ კიევის “დინამო” ასე თამაშობს, მას აქვს კიდეც საამისო უფლება, ვინაიდან ეს ტაქტიკა გუნდს წლობით აქვს დამუშავებული და სულ სხვაგვარად იყენებს მას. თბილისელთათვის კი ერთ მატჩში ასეთ რადიკალურ გადაადგილებათა მოხდენა, თუნდაც მაშინ, როცა გუნდში გყავს ხურცილავა, წარმატებას ვერ მოგიტანს.

ასეც მოხდა. მატჩი ძალიან დაძაბული, საინტერესო და ტემპიანი იყო, მაყურებლებს მან დიდი ესთეტიკური სიამოვნება მოუტანა, მაგრამ მდგომარეობის ბატონ-პატრონნი, რასაკვირველია, მოსკოველები იყვნენ. გაიხსენეთ რამდენი

სახიფათო მომენტი შეიქმნა სტუმრების კართან და რამდენი - მასპინძლებთან? გაიხსენეთ, რა დატვირთვა გადაიტანა ურუშაძემ და რამდენით ნაკლები - ბალიასნიკოვმა?

მოსკოველთა ყოველი შეტევა გაცილებით უფრო ხანგრძლივი და საფუძვლიანი იყო, ვიდრე თბილისელებისა, კარში დასარტყმელი მომენტები მასპინძლებს ჰქონდათ ახლოდანაც და შორიდანაც, 4-5 ფეხბურთელი მუდამ მონაწილეობდა ამ ოპერაციებში, სტუმრები კი შორიდან აწოდებდნენ მაღალ ბურთებს გავაშელს, რომელიც მარტოდმარტო იყო "ჩაფლული" კარის წინ 2-3 ახოვანი აგებულების მოწინააღმდეგე მცველს შორის. რა შეეძლო მას, როგორ ებრძოლა? შეტევის მარცხენა ფლანგი თბილისელებს საერთოდ არ ჰქონდათ.

ვფიქრობ, უპირველეს ყოვლისა აქ უნდა ვეძიოთ სტუმრების მარცხის უმთავრესი მიზეზი, თუმცა ადვილი შესაძლებელი იყო მატჩი ფრედაც დამთავრებულიყო (ან ურუშაძე არ გაუშვებდა მასლოვის მიერ შორიდან დარტყმულ ბურთს, ან ხურცილავას შესანიშნავი დარტყმა მიაღწევდა მიზანს თამაშის ბოლო წუთებზე).

ის მომენტი, რომელიც მასლოვმა 77-ე წუთზე გოლით დაამთავრა, ტიპიური იყო თბილისელთა მცველებისთვის. მათ 3-4-ჯერ მოიგერიეს ბურთი, მაგრამ ვერ იქნა და ვერ მოიცილეს იგი სახიფათო ზონიდან. ღიად დარჩენილმა მასლოვმა შორიდან ზუსტად დაარტყა კარში და ურუშაძე ვერ მისწვდა მაღალ ბურთს.

მატჩის ხსნის ბოლო შანსი სტუმრებს მაინც ჰქონდათ. თამაში იწურებოდა, როცა მარჯვენა ფრთაზე გასულმა ხურცილავამ საშინელი ძალით დაარტყა და ბურთი ბადეს მოხვდა გარეთა მხრიდან.

ვ. პავლოვი
(ტელეფონით, ჩვენი კორ.).
"ლელო", 13 ოქტომბერი, 1968 წ.